

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Passio S. Andreæ Apostoli.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

habitum, ornatum sanctissimæ matris Dei illis explicavit, addens, pulchritudinem eius neminem satis posse admirari: sanctas autem virgines Teclam & Agnen, tam ex vultu, quàm vestitu, potuisse dignosci.

Cap. 14.

Porro exactis triennij & sex mensum spatij, de quibus supra dictum est, in pago Trente febre correptus, ocyus iubet suos inde secū proficisci, nè febre inualecente, manere illic cogeretur. Hyeme enim non facile ex eo pago potest quispiam exire. Ille verò sciebat adesse iam tempus migrationis suæ. Etsi autem morbo eius omnes affligerentur, tamen morem illi gerentes, cœperunt iter habere ad Ozmarsam, vbi si sui permitterent, sepulturæ locum ille sibi delegerat. Paruum tum illic oratorium erat, vbi sæpè ille manere solebat, quòd amœno loco situm esset. Illic ergò pro voto rebus suis constitutis, non Dei famulatu defessus, non morbi fractus: sed vultu hilaris, mortem nihil metuens, quippè ad Christi conuiuium invitatus, corpore iam præmortuo, spiritu magis magisque viuificabatur. Nec quæ secebant labia, cum extremas duceret horas, mirumque in modum ita psalmos de-

Magna eius in extremis præcædi instantia.

promebat, vt ijs, qui aderant, lachrymarum imbres exprimeret. Planeque gaudenti similis, quòd à lingua moueri potuit, & halitus relictus erat, inter psalmos idem dèm repetebat Antiphonam illam, Ecce latè &c. quæ est prima in beati Martini Confessorum principis ab ipso compositis Responsorij. Nec dubiū erat inter vallatum beatissimis Angelicis spiritibus, nihil tenebrarum pertinuisset monstrari. Sed neque credimus longè abfuisse Martinum eximium præfulem, specialè patreronum eius, quem toties canora voce salutare videbatur. Tãdem mensè Nouembri ad extrema tendente, ipse quoquè diem clausit extremum, felicissimè migrans ad Dominum. Sanctum autem corpus mox feretro impositum, Clerus & populus omnis cum hymnis & psalmodijs in primis reuenter & honorificè Dauentriam perduxerunt. Cumque iam oppido appropinquarent, incolæ eius omnes mœstis animis obuiam processerunt: atque ita permixtis lugentium & psallentium vocibus, sacrum corpus in ecclesiam importatum, ea parte, quæ Septentrionem spectat, humatum est: spiritu exultante & perfruente gaudio Domini sui, cui in hac vita seruierat: Cui est honor, & potestas, & gloria per infinita secula, Amen.

Anima redit creatori

Sepelitur Dauentriæ

PASSIO SANCTI ANDREÆ APOSTOLI PER PRESBYTEROS ET DIACONOS ECCLESIA RVM

Achaïæ scripta. Habetur apud Aloysium. Nos capit a margini apposimus.

Novemb. 30. Cap. 1.

Si vnus & idè spiritus in Patre & Filio, ergò ab vtroque procedit.

Cap. 2. S. Andreas constanter se opponit Aegeæ proconsuli.

PASSIONEM sancti Apostoli Andreæ, quam oculis nostris vidimus, omnes presbyteri & diacones Ecclesiarum Achaïæ, scribimus vniuersis Ecclesijs, quæ sunt in Oriente, & Occidente, & Meridiano, & Septentrione, in Christi nomine constitutis: Pax vobis, & vniuersis, qui credunt vnum Deum in Trinitate perfectum, verum patrem ingenitum, verum filium vnigenitum, verum spiritum sanctum procedentem ex patre, in filio permanentem, vt ostendatur vnus spiritus esse in patre & filio: & hoc esse vnigenitum filium, quod est & ille, qui genuit. Hanc fidem didicimus à sancto Andrea, Apostolo Domini nostri Iesu Christi: cuius passionem, quam coram positi vidimus, prout possumus, explicamus.

Proconsul itaque Aegeas Patras ciuitatem ingressus, cœpit compellere credentes Christo ad sacrificia idolorum. Cui occurrens S. Andreas, dixit: Oportebat vt tu, qui iudex esse hominum comprobaris, iudicem tuum, qui est in cælo, cognosceres, & agnitum coleres, & colendo eum, qui verus Deus est, ab his, qui veri dii non sunt, animum reuocares. Cui Aegeas dixit: Tu es Andreas, qui destruis templa deorum, & suades hominibus supersticiosam illam sectam, quæ nupè detectam Romanis principes exterminari iusserunt? Andreas dixit: Romani principes nondum cognouerunt hoc, quòd pro salute hominum veniens Dei filius, docuerit ista idola non solum deos non esse, sed esse daemonia pessima, & inimica humano generi.

quæ hoc docent homines, vnde offendatur Deus, vt dum offensus fuerit, auertatur, & non exaudiat: & cum auersus fuerit, & non exaudierit, habeantur à diabolo ipsi captiui, & tandiù eos deludat, quandiù de corpore exeant rei & nudi, nihil secum præter peccata portantes.

Ageas dixit: Ista superstitiosa & vana verba Iesus vester dum prædicaret, Iudæi illum crucis patibulo affixerunt. Andreas respondit: O si velles scire mysterium Crucis, quàm rationabili charitate author humani generis pro restauratione nostra hoc Crucis patibulum non inuitus, sed spontè suscepit. Ageas dixit: Cum traditus afferratur à suo discipulo, & à Iudæis tentus, & Præfidi adductus, & ad petitionem Iudæorum à militibus Præfidis crucifixus, quomodò tu dicis eum spontaneum Crucis subisse patibulum? Andreas respondit: Ideò ego dico spontaneum, quoniam simul cum ipso fui, cum à suo discipulo traderetur: & antequàm traderetur, dixit nobis, quòd tradendus esset, & crucifigendus pro salute hominum: & die tertia resurrectorum se esse prædixit. Cui cum frater meus Petrus diceret: Propitius esto tibi, Domine, non fiat istud: Indignatus, sic ait Petro: Vade retrò satana: quia non sapi ea, quæ sunt Dei. Et vt plenius nos instrueret, quomodò spontè passionem susciperet, dicebat nobis: Potestatem habeo ponendi animam meam, & potestatem habeo iterum sumendi eam. Ad vltimum dum cõnaret nobiscum, & diceret: Vnus vestrum me traditurus est, & ad istam vocem omnes contristaremur: nè suspensos cogitatio trucidaret, ait: Cui dederò panis fragmentum de manu mea, ipse est. Et cum dedisset vni ex discipulis nostris, & futura quasi iam præterita narraret, docuit se voluntate fuisse traditum, cum nec traditorem fugiendo deseruit, & in loco, quò illum sciebat venturum esse, permansit.

Ageas dixit: Miror te prudentem virum, istum velle sectari, quem quoquo pacto, aut spontè, aut inuitum, Cruci tamen confiteris affixum. Andreas respondit: Hoc est, quod etiam me dixisse iam retines, Magnum est mysterium Crucis: Quod si fortè volueris audire, retexam. Ageas dixit: Mysterium non potest dici, sed supplicium, Andreas dixit: Ipsum supplicium, mysterium restaurationis humanæ, si patienter audias, comprobabis. Ageas dixit: Ego quidem patienter te audiam: sed tu si me obtemperanter non audieris, ipsum Crucis mysterium in teipso excipies. Andreas respondit: Ego si Crucis patibulum expauescerem, Crucis gloriam non prædicarem.

Ageas dixit: Infans sermo tuus prædicat gloriam supplicij, qui per audaciam peccatam non times mortis. Andreas respondit: Non per audaciam, sed per fidem, peccatam non timeo mortis. Mors enim iustorum, preciosa est: mors verò peccatorum, pessima. Et ideò audire te volo Crucis mysterium, vt agnitum forsitan credas, & credens ad restorationem tuæ animæ quoquè pertingas. Ageas dixit: Restauratur hoc, quod perisse docetur. Nunquid anima mea perijt, vt ad eius me restorationem venire per fidem, nescio quam, tu asseras?

Andreas respondit: Hoc est, quod te discere desiderabam, vt dum perditas animas hominum docuero, istam restorationem earum per Crucis mysterium pandam. Primus enim homo per lignum præuaricationis mortem induxit, & necessariù hoc erat generi humano, vt per lignum passionis, mors, quæ ingressa fuerat, pelleretur. Et quomodò de immaculata terra factus fuerat homo primus, qui per lignum præuaricationis mundo mortem intulerat: necessarium fuit, vt de immaculata Virgine natus Christus perfectus homo, qui est Dei filius, qui primum hominem fecerat, vitam æternam, quam perdidierant omnes, repararet: ac de ligno Crucis lignum concupiscentiæ excluderet: panderet in Cruce immaculatas manus pro manibus in continenter extensis: pro suauis cibo arboris veritatis, escam fellis acciperet: & in se suscipiens mortalitatem nostram, suam nobis immortalitatem offerret.

Ageas dixit: Ista verba illis narrare debes, qui tibi credunt: mihi autem nisi hoc consentias, vt sacrificium dijs omnipotentibus offeras, in ipsa cruce, quam laudas, te suffigatum affigi præcipiam. Andreas respondit: Omnipotenti Deo, qui vnus & verus est, ego omni die sacrifico, non thuris fumum, nec taurorum mugierum carnes, nec hircorum sanguinem: sed immaculatum agnum quotidie in altari Crucis sacrifico: cuius carnes posteaquàm omnis populus credentium manducauerit, & eius sanguinem biberit, agnus, qui sacrificatus est, integer perseuerat & viuus: & cum verè sacrificatus sit, & verè carnes eius manducatæ sint à populo, & verè sanguis eius sit haustus, tamen (vt dixi) integer permanet, & immaculatus, & viuus. Ageas dixit:

Handwritten text on the right margin, including the word "IULIUS" and other illegible characters.

Quomodo potest hoc fieri? Andreas respondit: Si vis discere, quomodo hoc potest fieri, assume formam discipuli, ut possis doceri, quod quaeris. Aegeas dixit: Ego a tormentis exigam huius rei notitiam. Andreas dixit: Miror te hominem prudentem tam stultè locutum. Ergo tu tormentis putas me diuina tibi pandere sacrificia? Audisti mysterium Crucis, audisti mysterium sacrificij. Si credideris Christum filium Dei, qui crucifixus est à Iudæis, verum Deum esse, pandam tibi quo ordine occidui uiuat agnus: qui cum sacrificatus fuerit, & comestus, integer tamen & immaculatus in suo regno permanet. Aegeas dixit: Cum sit occisus, & ab omni populo (ut affertur) deuoratus, quomodo integer perseuerat, & uiuus? Andreas respondit: Si credideris ex toto corde tuo, discere poteris: si non credideris, penitus nunquam tu ad indagandum huius veritatis attinges.

Verè animalis homo nõ percipit quæ sunt spiritus Dei

Cap. 7.
S. Andreas in carcerem ducitur.

Esa. 42.
Matr. 12.

Tunc iratus Aegeas, iussit eum in carcerem retrudi. Vbi cum esset clausus, venit ad eum multitudo penè totius prouinciae, irà ut Aegeam uellent occidere, & Andream Apostolum, fractis ianuis carceris, liberare. Quos S. Andreas his uerbis admonuit. Nolite quietem Domini nostri Iesu Christi in seditionem diabolicam excitare. Nã traditus Dominus omnem patientiam præbuit: non contendit, neque clamauit, nec in plateis aliquis eum clamantem audiuit. Habete ergo silentium, quietem & pacem: & non solum meum martyrium nolite impedire, uerum etiam uos ipsos quos athletas Domini preparate, ut vincatis minas intrepido animo: plagas autem per tolerantiam corporis superetis. Si enim terror timendus est, ille est uique timendus, qui finem non habet. Nam humanus timor fumo similis est, & subito, cum excitatus fuerit, euanescit. Et si dolores timendi sunt, illi sunt formidandi, qui sic incipiunt, ut nunquam finiantur. Isti enim dolores aut leues sunt, & tolerantur: aut graues sunt, & citò animam eiciunt. Illi autem dolores æterni sunt, ubi est quotidianus fletus, & mugitus, & luctus, & sine fine cruciatus, ad quem Proconsul Aegeas ire non timet. Estote ergo magis parati ad hoc, ut per tribulationes temporales ad æterna gaudia pertingatis: ubi semper lætemini, semper floreatis, semperque cum Christo regnetis.

Consolatur suos Apostolus.

Cap. 8.
Rursus ad tribunal ducitur.

Hæc, & his similia sancto Andrea Apostolo per totam noctem populum admonente, dum lux diei in matutino prorumperet, misit Aegeas, & adduxit ad se sanctum Andream, ac sedens pro tribunali, dixit: Existimaui te nocturna cogitatione reuocare animi tuum à stultitia, & à Christi tui laude cessare, ut posses nobiscum non amittere gaudia uitæ. Stultum est enim, utro uelle ad passionem Crucis ire, & ignibus ac flammis te ipsum pessimis destinare. Andreas respondit: Gaudia tecum habere poterò, si credens Christo, dimittas culturas idolorum. Christus enim me misit ad istam prouinciam, in qua non paruum populum ei acquisiui. Aegeas dixit: Ideo te sacrificare compello, ut isti, qui per te decepti sunt populi, relinquunt uanitatem tuæ doctrinæ, & ipsi dijs offerant grata libamina. Nulla enim remansit in Achaia ciuitas, in qua templa deorum derelicta non sint, & deserta. Nunc ergo per te restauretur cultura deorum, ut & dijs, qui contra te irati sunt, placari possint, & in nostra possis amicitia permanere. Sin aliàs, diuersa pro defensione deorum patieris supplicia, & post omnia Crucis, quam laudasti, patibulo suspensus deficies. Andreas respondit: Audi fili mortis, & stipula æternis parata incendijs, audi me seruum Domini, & Apostolum Iesu Christi. Nunc uique mitius tecum egi censura fidei, ut rationis capax, & ueritatis defensor effectus, idoia uana contemneres, & Deum, qui in caelis est, adorares. Sed quia in impudentia tua perdurans, me putas minas tuas posse formidare, quicquid tibi uideretur in supplicijs maius, excogita. Tanto enim meo Regi ero acceptior, quanto pro eius nomine fuero permanens in tormentis confessor.

En quæcum effecerit in Achaia S. Andreas.

Magna libertas & constantia eius.

Cap. 19.
Dirè flagellatur.

Tunc Aegeas iussit eum flagelli cædi extensum. Qui cum septem terniones transisset, eleuatus est, atque adductus ante eum. Cui Aegeas dixit: Audi me Andream, & ab effusione sanguinis consilium reuoca. Quod si non feceris, Crucis te faciam interire patibulo. Andreas dixit: Ego Crucis Christi seruus sum, & Crucis trophæum optare potius deo, quam timere. Tibi autem cruciatus æternus qui debetur, poteris euadere, si postquam probaueris perseuerantiam meam, uel sic credideris Christo. Ego enim de tuo interitu timeo: non de mea passione conturbor. Passio enim mea aut unius diei spatium occupat, aut duorum, ut multum: Tuus autem cruciatus nec per millia annorum potest peruenire ad finem. Unde desine iam miseria tuas augmentare, & ignem ipse tibi æternum accendere noli. Tunc indignatus Aegeas, cruce eum affigi præcepit, mandans hoc quæstionarijs, ut ligatis pedibus & manibus

Cõdemnatur.

SUI

90
10
RV

manibus, quasi in euleo tenderetur, nē clauis affixus, citō deficeret, sed cruciaretur potius longo cruciati. Cumque eum carnifices ducerent, vt crucifigeretur, concursus factus est populorum, clamantium ac dicentium: Iustus homo & amicus Dei, quid fecit vt ducatur ad crucem? Andreas verō rogabat populum, vt non impediret passionem eius. Gandens enim, & exultans ibat, & à doctrina non cessans.

Cumque peruenisset ad locum, vbi crux parata erat, videns eam à longē, exclamauit voce magna, dicens. Salue Crux, quę in corpore Christi dedicata es, & ex membrorum eius margaritis ornata. Antequam te ascēderet Dominus, timorem terrenum habuisti: modō verō amorem cęlestem obtinens, pro voto susciperis. Sciris enim à credentibus, quanta intra te gaudia habeas, quanta munera preparata. Securus ergo & gaudens venio ad te, itā vt & tu exultās suscipias me discipulum eius, qui pependit in te: quia amator tuus semper fui, & desiderauī amplecti te. O bona Crux, quę decorem & pulchritudinem de membris Domini suscepisti, diū desiderata, sollicitē amata, sine intermissione quęstita, & aliquandō iam concupiscenti animo preparata: accipe me ab hominibus, & redde me magistrō meo, vt per te me recipiat, qui per te redemit me. Et hæc dicens, expoliavit se, & vestimenta sua tradidit carnificibus.

Qui accedentes, leauerunt eum in crucem, & extendentes funibus totum corpus eius (sicut eis iussum fuerat) suspenderunt. Adstantes verō erant turbę ad viginti milia hominum, inter quos erat frater Aegę, nomine Stratocles, qui simul clamabat cum populo, iniusto iudicio sanctum virum hoc pati. Sanctus verō Andreas confortabat mentes credentium Christo, & hortabatur ad tolerantiam temporalem, docens nihil esse dignum passionis ad æternam remunerationis compensationem.

Intrẽã vadit omnis populus cum clamore ad domum Aegę, & omnes pariter clamantes, dicebant: Virum sanctum, pudicum, ornatum moribus, bonum doctorem, pium, modestū, rationabilē non hoc debere pati, sed debere deponi de cruce: quia iam secunda die in cruce positus, veritatem prædicare non cessat. Tunc Aegę pauescens populum, & promittens se eum deponere, simul cępit ire. Quem videns S. Andreas, dixit: Quid tu ad nos, Aegę, venisti? Si vis credere Christo, sicut promissi, aperietur tibi via indulgentiæ. Si autem venisti ad hoc tantum, vt me soluas, ego penitus hinc de ista cruce viuens in corpore deponi non poterō. Iam enim Regem meum video, iam adoro, iam conspectui eius consisto. Sed de tuis miserijs doleo: quia paratus te expectat æternus interitus. Curre pro te miser, dum adhuc potes, nē tunc incipias velle, cum non poteris. Mittentes autem manus ad crucem carnifices, non poterant penitus contingere eum. Et subindē alij & alij ingerentes se, vt soluerent eum, & nullus poterat pertingere ad eum. Stupebant enim brachia eorum, quicunque se extendisset ad soluendum eum.

Tunc voce magna sanctus Andreas dixit: Nē permittas, Domine Iesu Christe, me famulum tuum, qui propter nomē tuum pendeo in cruce, solui: nec permittas eum, qui iam per crucem tuam, cognouit magnitudinem tuam, ab Aegę, homine corrupti, humiliari: sed suscipe me tu, magister meus Christe, quem dilexi, quem cognoui, quem confiteor, quem cernere desidero, in quo sum quod sum. Suscipe Domine Iesu Christe spiritum meum in pace: quia iam tempus est, vt veniam, desiderans te videre. Suscipe me Domine Iesu Christe magister bone, & iube me de ista cruce non deponi, nisi prius spiritum meum susceperis. Et cum hæc dixisset, videntibus cunctis, splendor nimius, sicut fulgur de cęlo veniens, itā circumdedit eum, vt penitus præ ipso splendore oculi eum humani non possent aspiciere. Cumque permāsisset splendor serē dimidię horę spatio, abscedente lumine, emisit spiritum, simul cum ipso lumine pergens ad Dominum, cui est honor & gloria in secula seculorum, Amen.

Quędam verō foemina, nomine Maximilla, fenatrix in specu posita, diligens pudicitiam & sanctitatem, statim vt cognouit Apostolum perrexisset ad Dominum, accessit ad crucem, & suorum solatio cum omni reuerentia deposuit corpus, & condiuit aromatibus, & in loco, quo se constituerat sepeliendam, illic eum sepeliuit. Aegę verō iratus contra populum, disponebat contestationem publicam facere, & ad Cęsarem accusationem contra Maximillam & populum destinare. Sed dum ordinat, in conspectu officij sui à diabolo arreptus est, & in medio foro ciuitatis volutatus, expirauit. Nunciatum est fratri eius, cui nomen erat Stratocles, & misit seruos suos, dixitque eis, vt inter Biothanatos sepelirent eum. Ipse autem de facultatibus eius nihil quæsuiuit, dicens: Non mihi permittat Dominus meus Iesus Christus,

Cap. 10.
Eccē tibi
Apostolum
ad crucem
tantū ad epu-
las propere-
rantem.

In cruce
suspenditur.

Cap. 11.

Coact⁹ Aegę
a populo
vult eum
de cruce de-
ponere.

Frustrā co-
nantur eum
carnifices
de cruce de-
ponere.

Cap. 12.
Vide pectus
Christi amo-
re flagran-
tissimum.

Reddit spi-
ritum.

Cap. 13.
Maximilla
cum sepelit

Aegę in-
teritus.

R I U S
D E
S
A
N
D
R
E
A
A
P
O
S
T
O
L
O

cui credidi, vt ego de bonis fratris mei aliquid cōtingam, nē polluat me crimen eius, quia Apostolum Domini ausus fuit pro amore pecuniæ occidere.

Hęc autem gesta sunt apud Achaïam prouinciam ciuitate Patras, pridie Calendæ Decembris: vbi etiam præstantur gloriosa eius beneficia vsque in præsentem diem. Tantus autem timor inuasit omnes, vt nullus remaneret, qui non crederet Saluatori nostro Deo: qui vult omnes saluos fieri, & ad agnitionem veritatis venire. Ipsi gloria in secula seculorum, Amen.

1. Tim. 2.

IOHANNIS CHRYSOSTOMI ARCHIEPISCOPI CONSTANTINOPOLITANI LAVDATIO IN SAN-

ctum Apostolum Andream. Habetur in Simeone Metaphraste, septimo tomo Aloysij.

Nov. febr. 30.

VALIDVM est Apostolicæ piscationis rete, admirabile Andree memoria, & eius retis commemoratio, quo ad capiendas, & ad Christianam fidem attrahendas gentes vsus est. Sagena enim, qua immortales illi mortui vsi sunt, nulla temporis obliuione potest intercipi. Non vetera sunt tempore illa venationis instrumenta, qua non humana arte, sed diuina gratia effecta sunt. Quauis enim piscatores ipsi à nobis excesserint, nullo tamen tempore instrumenta, quibus illi vsi sunt, aut sagena, qua mundum ipsum comprehenderunt, inueterata est. Qui cum rete iaciunt, & extrahunt, non videntur, & tamen illorum retia plena conspiciuntur. Non arundinem illam possederunt, quam tempus corrumpit. Non linum in aquam demiserunt, quod vetustate putrescit. Non hamum fabricarunt, quem rubigo consumit. Non escam in hamo posuerunt, qua pisces caperent. Non in petra confederunt, quæ vndis quatitur. Non in scapha nauigarunt, quam dissoluit tempestas. Non pisces, hoc est, naturam rationis expertem, expiscati sunt. Sed quemadmodum ars illa, qua vsi sunt, admirabilis: ita & illorum instrumenta, noua atque inusitata extiterunt. Nam pro arundine prædicatione vtuntur, pro funiculo memoria, pro hamo potentia, pro esca miraculis, pro petra cælis, ex quibus huiusmodi piscationem exercent: pro scapha habent altare: pro piscibus Reges etiam ipsos capiunt: pro sagena Euangelium expandunt: pro arte diuinam gratiam adhibent: pro mari vitam humanam tradant: pro retibus Cruce, velut sagena quadam, vsi solent.

Apostoli piscatores.

Instrumenta Apostolicæ piscationis.

Cruce, rete Apostolicæ.

Quis vnquam vidit à mortuis piscatoribus viuentes homines, tanquam pisces, capi? O magnam Crucifixi potentiam, o diuinæ dignitatis præstatiam, o Apostolorum summa beneficia. Nihil tale in vita esse potest, quale est Apostolicæ gratiæ fastigium. Multa certè vidit humana vita valdè admirabilia, & opinionè superantia. Vidit enim sanguinem effusum clamantem, & eadem sine lingua vociferantem, ac naturam propter inuidiam contra se diuisam, fratrem germano fratri mortem inferentem, ac propter inuidiæ liuorem mortis ianuam patefactam. Vidit illam Noë arcam in mundi naufragio positam, & naturæ humanæ interitum. Vidit senem contra propria vicepera, hoc est filium, fide armatum, & tanquam victimam eum offerri, qui cæsus non est. Vidit benedictiones furto conciliatas, & formatoris Dei, ac serui palamstram. Vidit inuidiam inter fratres exortam, & seruitutem regni conciliatricem. Vidit somnium paratum solum, & fratris insidiatores fame attractos. Vidit virgam miraculorum effectricem, & rubum igne, tanquam rore, circumfusum. Vidit legum latorem Moysen elementis imperantem. Vidit vndas ipsas, tanquam lapides, solidas factas, profundum mare denudatum, viam repentè structam, & columnâ nubis in die, ac ignis in nocte populorum multitudini ducem ostensam. Vidit virgam sine terra germinantem. Vidit è cælo panis loco manna fundi. Vidit hominis oratione solem, tanquam freno quodam, sisti: & sterilibus precibus impetratum, vt ipsa prophetam conciperet. Vidit farinæ pugillum frugibus copiosorem, & lecythum olei fontibus abundantiorem. Vidit currum in aëre agitari, & prophetam assumi. Vidit denique mortui ossa vitam remedium fieri. Multa talia magna & admirabilia vidit hominum vita. Sed illa tanquam fœnum præterierunt, & extincta sunt, vt lucerna, ex orto sole.

Gen. 4.

Gen. 7.

22.

17.

32.

37.

42.

Exod. 3.

14.

Num. 17.

Ios. 10.

1. Reg. 1.

3. Reg. 16.

4. Reg. 2.

4. Reg. 13.

SUI
95
10
RV